

stantissimum, quo de indomitis animi affectionibus, plenum dominium reportent ».

b) Deinde gratia sanctificationis, sive rapidus in viam spiritualem progressus. Omnes ad Cor Iesu vocamur; sed non omnes per eandem viam, idest, per eundem statum, seu per mansionem eandem. Et quamvis ad sanctitatem omnes compellamur, « sancti estote, quia ego Sanctus sum » (1), non tamen ad eundem perfectionis gradum omnes accersimur. Quod significatur per diversum numerum talentorum, quorum Dominus uni ex servis dedit quinque, alii duo, alii vero unum, unicuique secundum propriam virtutem (2). Christus namque, qui significatur per herum peregre proficiscentem, « ascendens in altum Dominus captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus » abiens in coelum « inaequalia dona servis suis, idest Ecclesiae ministris, immo etiam fidelibus omnibus dedit, quae vel in alienam, vel in propriam salutem, semper autem in utilitatem et gloriam Domini, qui illa contulit, impendentes, fidelitatem suam, industriam ac studium, in re eius amplificanda, illi comprobarent » (3). Ut ergo ad sanctitatem perveniamus et non mereamur repulsam servi nequam et pigri, qui acceperat, unum talentum, et abiens fodit in terram et abscondit pecuniam Domini sui: cui Dominus, « oportuit te committere pecuniam meam nummulariis et veniens ego recepissem utique quod meum est, cum usura » (4); aedamus fiducialiter ad Cor Iesu, cuius haec sunt verba solemnia: « Commenda sacerdotibus et religiosis devotionem meam, ut viam certissimam, qua ad status sui perfectionem perveniant. Quinimo, genus religionis efficacissimum esse doce, quo... amor erga me qua calidissimus, qua tenerrimus accendi, denique et perbreve tempore et ratione quam facilissima virtutis apex obtineri possit » (5).

(1) *Levit.* XI, 44.

(2) *MATTH.* XXV, 15.

(3) *NAT. ALEX.* hoc loc.

(4) *MATTH.* XXV, 27.

(5) *Cor Iesu Beatae Margaritae.*

c) Sed gratia, omnium corona et complementum, quae est velut paradisi ianua e sine qua caeterae nihil in aeternum proderunt damnatis, gratia semper optabilis semperque a Deo expetenda, est in bono incepto usque in finem firma permansio: « qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit » (1). « Perseverantia est vigor virium, virtutum consummatio, nutrix ad meritum, mediatrix ad proemium, soror patientiae, constantiae filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unanimatis vinculum, propugnaculum sanctitatis. Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo ». Hanc obtinebunt colentes Cor Iesu, iuxta promissum: « Et quidem spondeo, eos omnes qui hoc honore cor meum afficient, ipsius divini Cordis influxu, coelestium gratiarum copia fore cumulandos ». Et clarius: « Neque permittet ullum perire, qui huic Sacro Cordi fuerit consecratus ».

PARS III. — DIVES EST QUOAD DONA GLORIAE.

Sed in gloria, abs dubio, degustabimus usque ad summum bona SS. Cordis, repleti ubertate domus eius; nam si dives est dona naturae et gratiae impertiens his qui recto sunt corde, iuxta illud: « quam bonus Israel Deus his, qui recto sunt corde! », multo longe ditius erit in donis gloriae elargiendis.

a) Etenim centuplum dabit pro dimissis: « Et omnis qui relinquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet » (2). Centies tantundem, pro singulis relictis in hoc saeculo, homo recipiet. Numerus certus pro incerto ponitur. Multo plura recipiet quam reliquerit. Et vitam aeternam possidebit in futuro saeculo. « Sensus ergo est: Qui carnalia pro Salvatore dimiserit, spiritualia recipiet; quae comparatione et merito sui, ita erunt, quasi si parvo

(1) *MATTH.* XXIV, 13.

(2) *MATTH.* XIX, 29.

numero, centenarius numerus comparatur » (1). Nunc spiritualia in praemium recipiet; postea vitam aeternam; quae tantum excedit ipso praemio spirituali huius saeculi, quantum spiritualia super carnalibus eminent; quo sensu vita aeterna est etiam praemium centuplum.

b) Deinde datur imperium, in obedientiae praemium. Nam « vir obediens loquetur victoriam » (2); et « sola obedientia tenet palmam » (3). Quae victoria et quae palma nihil aliud sunt, quam imperium, quo salvatus dominatur a mari usque ad mare, et a flumine usque ad terminos orbis terrarum, ad similitudinem Christi, sedentis a dexteris Dei, cui datur honor, gloria et imperium in saecula saeculorum. Quod imperium iustorum et praesertim in impios praevidens, ait Propheta: « et dominabuntur eorum iusti in matutino » (4), idest a matutino diei, quo aeternitatem ingredientur; intelligitur enim pro matutino ingressus in coelum, iuxta illud: « donec dies elucescat et lucifer oriatur in cordibus nostris » (5). Hoc imperium significatur tandem per illud « Euge, serve bone et fidelis..., super multa te constituam » (6). « Omnia scilicet bona mea, tibi administranda et possidenda trado, ut sis cor haeres meus et haeres Dei; ut possideas haereditatem incorruptibilem et incontaminatam et immarcessibilem, tibi conservatam in coelis. Eiusdem gaudii particeps esto cum Domino tuo, eiusdem regni, eiusdem gloriae: « intra in gaudium Domini tui » (7).

c) Praeterea regnum pro humilitate crucis: « ponit enim humiles in sublimi » (8), nam est Deus « suscitans a terra inopem et de stercore erigens pauperem; ut collocet eum

(1) S. Hieron. lib. III in Matth.

(2) Prov. XXI, 28.

(3) Augustinus in Psalm. LXXIII.

(4) XLVIII, 15.

(5) II D. Petri, I, 19.

(6) Matth. XXV, 21.

(7) Nat. Alex. hoc loc.

(8) Iob, V, 11.

cum principibus, cum principibus populi sui » (1). Quod quidem fiet, quando Rex dicet his, qui a dexteris eius erunt: « Venite, benedicti Patris mei » (2). « Accedite, vos mihi adiungite, quibus in me benedixit Pater meus omni benedictione spirituali in coelestibus. Possidete regnum, haereditario, stabilique iure, ut filii Patris, ut haeredes eius, coheredesque mei. Regnum, inquam, coelorum paratum vobis a constitutione mundi, ab aeterno praedestinatum, ex mera gratia et misericordia, vestris tamen meritis eam retribuendum » (3).

d) Tandem divitias infinitas ut rependat mortalia caduca et exigua bona pro amore suo relicta. Nam quia non possumus Deo servire et mammonae; qui saeculi divitiis renuntiaverit, divitias aeternas, super aurum et lapides pretiosos aestimabiles possidebit, divitias spiritales et animam et corpus locupletissime ditantes. Intellectus enim replebitur altitudine divitiarum sapientiae et scientiae Dei, videndo eum et omnia in eo. Voluntas replebitur divitiis boni summe appetibilis, quod appetendo degustatur et degustando satiat, quin tamen eius satietas fastidium unquam generet. Corpus glorificatum ditabitur donis beatitudinis, illud simile spiritus reddentibus, quin corpus esse desinat. Visus in aspectu magnalium; auditus in angelorum concentibus; gustus in ligni viti sapore et fontis aquae vivae dulcedine; odoratus in suavitate incensi, ascendentis de altare ante thronum Dei; et tactus in immunitate a quocumque incommodo glaci et aestus, a quocumque incommodo morborum, vulnerum, laboris et senectutis, aeterna gaudebit. Quae bona Cor Iesu spondet se largiturum obsecrantibus se, iuxta illud: « quaerite et invenietis » (4).

Consequentia. Ergo obsecrandum. Nam illis verbis: « si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam » (5), censent

(1) Psalm. CXII, 7.

(2) Matth. XXV, 34.

(3) Matth. Alex. hoc loc.

(4) Matth. VII, 7.

(5) Ioann. XIV, 14.

nonnulli « Christum dicere se exauditurum preces particulares ita ut quamvis ierit ad Patrem, sitque absens corpore, tamen semper spiritu sit praesens, eorumque preces audiat et eorum necessitatibus succurrat, ut quidquid in nomine eius, idest per merita ipsius petant, hoc ipse eis faciet et largiatur » (1). Et inde fiducia obtinendi quidquid per amorem Cordis eius, petamus a Iesu; colimus enim sub symbolo huiusce SS. Cordis, charitatem, qua Filius Dei ab aeterno dilexit nos. Modus autem obsecrandi sic exponitur: « Orans, vocem non tam oris, quam cordis, sensim intendere debet, ut primo petat orando et clamando ad Deum; deinde quaerendo modos omnes, Deum quasi excitandi et commovendi, ut concedat quod petitur. Denique ingenti et intensissimo desiderio pulsando, quasi coelum ipsumque cor Dei, ut illud Deus aperiat, indeque dona, quae petuntur, large effundat. Hinc Remigius sic explicat: petimus orando, quaerimus recte vivendo, pulsamus perseverando » (2).

Affectus. O bone Iesu, dives te petentibus, ditius te quaerentibus, ditissimum te invenientibus! Totum quod habes, totum quod es, praebes ut largiaris. Solum vis rogari. Tu bona naturae, bona gratiae et bona gloriae affatim nobis miseris impertiris. Inter colentes te, connumerari desidero. Ad te venio; ad te clamo: fac me humilem poenitentem, sobrium, castum, obedientem ac tuae voluntati conformem. Peccatores converte, iustos perfice, apostolorum zelum in flamma, Ecclesiae pacem redde et purgatorii fidelibus requiem aeternam concede. In mundum impera, sicut in coelo dominaris: ut regnum quod spectamus adveniat et hic incipiat ut in aeternum duret.

Deprecatio. Domine Iesu Christe qui in horto, verbo et exemplo nos orare docuisti ad tentationum pericula superanda; concede propitius ut nos orationi semper intenti eius copiosum fructum consequi mereamur. (Ex off. Orationis).

(1) A LAP. in hunc loc.

(2) A LAP. in *Matth.* VII, 7.

CONCIO XXVII.

THEMA: Apud te est fons vitae.

(Psalm. XXXV, 10).

IDEA CONCIONIS

PROPOS. A Corde Iesu hauriendum, quia est fons vitae.

DIVISIO. I. Est vitae nostrae naturalis causa; II. Est vitae nostrae supernaturalis gratiae fundamentum; III. Erit vitae nostrae beatificae medium.

PARS I. Nam: a) Sumus per Ipsum sicut per causam effectivam; b) Sumus in Ipso tamquam in causa exemplari; c) Sumus in Ipso velut in causa conservante.

PARS II. Nam: a) Est auctor vitae nostrae in esse gratiae; b) Est auctor cuiuscumque operationis nostrae in esse gratiae; c) Est auctor perseverantiae nostrae in esse gratiae.

PARS III. Erit medium vitae nostrae beatificae: a) Ut Deus, quia est Verbum; b) Ut homo, quia altissimam gloriam adeptus.

Exordium. Haec concio est velut praecedentis corollarium. Nam tam certum est quod SS. Cor Iesu sit dives in omnes, qui invocant illud, quam certum est quod omnis vita, et omnis sanctitas ex eo diffundatur abunde in obsecrantes se, ita ut vera sit fons vitae et sanctitatis; tum quia omne donum optimum desursum est descendens ab eo; tum quia affatim descendit in diligentes se.

Et merito fons nuncupatur; nam ad similitudinem illius fontis, qui ascendebat e terra irrigans universam superficiem terrae, a Corde Iesu, velut a copiosissimo fonte, manant aquae gratiarum, omne opus bonum foecundantes, et omne aridum